

Tweelingen

Anna en Thijs wonen in de Verlegenstraat. Zo heet hun straat niet echt. Ze is vernoemd naar een Franse schilder. *Fer. Léger* staat er op het straatnaambordje. Maar als je de naam hardop uitspreekt klinkt het als Verlegenstraat. En zo noemt iedereen ze dan ook.

In de Verlegenstraat zijn Anna en Thijs bekend als ‘de tweeling’. Ze zijn ook echt tweelingen. Het is dat ze nogal op elkaar lijken, anders zou niemand het geloven. Ze zijn namelijk niet op dezelfde dag jarig.

Anna is geboren op drieëntwintig juni.

Thijs piepte de wereld in op de vierentwintigste.

Anna werd geboren om twee minuten voor twaalf ’s nachts. Net op het randje van een maandag.

Thijs kwam elf minuten later naar buiten. Negen over twaalf. Toen was het dus al dinsdag.

Ze gebruiken dat wel eens om anderen in de war te brengen. Toen Fleur bij hen in de straat kwam wonen bijvoorbeeld. Ze zei wat bijna iedereen zegt die hen voor het eerst ziet: ‘Goh, zijn jullie een tweeling?’

Anna en Thijs bekeken elkaar van top tot teen.
'Nu je het zegt!' zei Anna.
'Leuk!' zei Fleur. 'Dan zijn jullie altijd samen jarig.'
'Dat zou hij wel willen,' zei Anna.
'Gelukkig niet,' zei Thijs.
'Wacht even,' zei Fleur. Ze trok een piekergezicht. 'Jul-
lie zeiden net dat je een tweeling bent.'
'Klopt,' antwoordden Thijs en Anna.
'Nou, dan zijn jullie toch op dezelfde dag jarig?'
'Nee, hoor,' hielden broer en zus vol. 'Wij zijn een
tweeling, maar wij zijn niet op dezelfde dag jarig.'
Fleur kon het niet volgen. Ze rolde met haar ogen, als-
of ze duizelig werd van haar eigen gedachten.
'Ik geef het op!' zuchtte ze.
Toen pas legden Anna en Thijs het aan haar uit.
Anna gebruikt het ook wel eens als het haar goed uit-
komt. Of als ze haar broer wil plagen.
'Ik ben zijn oudere zus,' zegt ze dan.
'Waarom is zij eigenlijk als eerste geboren?' heeft Thijs
wel eens aan mama gevraagd. 'Ik bedoel, hoe beslissen
twee baby's in een buik wie er als eerste uit mag?'
'Volgens mij zat Anna het dichtst bij de uitgang,' ant-
woordde mama.

'Ik was gewoon sterker. En slimmer,' vond Anna. 'En
dat ben ik nu nog.'
'Echt niet!' reageerde Thijs verontwaardigd. 'Waar-
schijnlijk heb ik jou gewoon eruit geduwd.'
'Dat was dan niet slim van jou, want nu ben ik de
oudste,' grijnsde Anna.
En daar wist Thijs dan weer even niets op te zeggen.
Maar natuurlijk wilde hij niet op zich laten zitten.
'Je lag de hele tijd te janken,' zei Thijs.
Hij kende het verhaal dat mama hen had verteld maar
al te goed. Een huilbaby, had zijn moeder Anna ge-
noemd.
'Vind je het gek?' zei Anna. 'Als ik mijn hoofd opzij
draaide, keek ik tegen jouw gezicht aan. Daar zou ie-
dereen van schrikken en gaan huilen.'
Er waren momenten dat Thijs het opgaf zijn zus de
baas te willen zijn.

Ook al zijn ze dan niet op dezelfde dag geboren, ze
vieren hun verjaardagen wel altijd samen. Het ene jaar
op drieëntwintig juni, het andere een dag later.
'Wij zijn een gekke tweeling,' zegt Anna.
'De gekste van de hele wereld,' vindt Thijs.

Om een of andere reden zijn ze daar allebei heel tevreden over.

Wat waren hun ouders blij met hun tweeling! En trots.

‘Niet omdat het nu toevallig mijn kinderen zijn, hoor,’ zei mama tegen iedereen die het wilde horen. ‘Maar het zijn echt de twee knapste kinderen van de hele wereld.’

‘Sommige mensen doen er jaren over voor ze twee zulke prachtige kinderen hebben,’ zei papa glimmend. ‘Bij ons kwamen ze gewoon in één keer.’

Een hele tijd bestond er voor hen niets anders meer dan de tweeling. Ze keken elkaar met een brede glimlach aan als ze ieder één van de twee een flesje gaven. Ze grijnsden van oor tot oor naar elkaar als ze ieder een kind tegen zich aanhielden. Ze lachten stralend als die baby een stevig boertje liet rollen.

‘Issie zo’n grote jongen dan?’ zeiden ze tegen Thijs.

‘Grote meid!’ zeiden ze tegen Anna.

Alleen als de baby behalve een boertje nog iets anders uitspuugde, verdween de glimlach. Maar nooit voor lang.

Vooral mama kon er niet genoeg van krijgen haar kleintjes te vertroetelen.

Ze wiegde en schommelde.

Ze badderde en poederde.

Ze knuffelde en kietelde.

Ze speelde met rammelaars en poppen. Liet een tjoeke-tjoeke-tjoeke-treintje door de kamer rijden. Ze las voor tot de kinderen eindelijk in slaap vielen.

Papa had overdag zijn drukke kantoorbaan. Daar kwam hij ’s avonds behoorlijk moe van thuis. Toch hielp hij zoveel mogelijk mee.

Hij deed een van de twee in bed.

Hij poedelde er eentje in het badje.

En als er ’s nachts eentje huilde, maakte hij zonder mopperen mama wakker.

De tweeling groeide als kool. Ze kropen achter elkaar aan. Ze traiden hun armspieren door alles uit de box te gooien. Ze oefenden hun longen door uit volle borst te krijsen als ze het niet naar hun zin hadden. Nog voor ze een jaar oud waren, zetten ze hun eerste stapjes. Vanaf dat moment was er niets in huis meer veilig.

Alles wat los en vast zat, pakten ze op. En als het even

kon, stopten ze het in hun mond.
Mama rende de hele dag achter hen aan om alles weer af te pakken en terug te zetten.
'Foei!' zei ze wel eens. Maar echt boos worden, kon ze niet.
Toen Anna en Thijs oud genoeg waren, gingen ze naar school.
Mama had opeens lange uren stilte om zich heen.
'Neem een baantje,' raadden haar vriendinnen haar aan.
Maar dat wilde ze niet.
'Ik wil dat er altijd iemand is als ze thuiskomen,' zei ze. 'Stel dat er eentje ziek wordt. Wie moet er dan voor zorgen? Nee hoor, ik blijf fijn thuis.'
Nu ze de kinderen een paar uur per dag moest missen, gaf ze hen de rest van de tijd nog meer aandacht.
Anna en Thijs lieten zich maar wat graag vertroetelen en verzorgen.
Soms vond papa dat het te gek werd.
'Ze zijn nu negen jaar,' zei hij laatst aan de ontbijttafel. 'Oud genoeg om hun eigen boterham te smeren.'
'Ach, laat me toch,' zei mama dan. En ze deed precies het anderhalve schepje suiker waar haar man van

hield in zijn koffie. Anna en Thijs waren niet anders gewend.

Iemand die hen niet kent, zou hen misschien lui kunnen noemen. Zelf denken ze daar anders over.

‘Wij zijn ook wel eens moe,’ zeggen ze dan.

Een ander zou hen misschien verwend kunnen vinden.

Zelf denken ze daar anders over.

‘Wij krijgen heus niet alles,’ zeggen ze dan. ‘We moeten er soms wel vier keer om vragen.’

De tweeling vindt het prima zo. Ze zijn dol op hun ouders, en hun ouders op hen.

En als mama zo graag voor hen zorgt, waarom zouden ze haar die kans dan niet geven?